

Toen zij aan dezen naam dacht en aan haar zusje, voelde zij iets kriebelen aan haar oogleden; zij streek er heftig langs.

„Neen, ik wil niet flauw doen! Het moet!”

Het geld stak zij bij zich, deed haar mantel om en zette haar hoed op, maar vóór dat zij haar handschoenen aantrok, nam zij een velletje papier uit haar cassette en schreef:

„Frank!

„Ons contract is uit. Ik ga heen, u kan dus scheiding vragen als u dat „verkiest. Zoo kan ik niet langer uw vrouw heeten. Ik dank u wel voor alle „goedheid aan mij en aan Jans bewezen. Die zal ik nooit vergeten, neen nooit! „Ik had u nooit moeten trouwen en ik ben niets boos op u, maar langer „mij als een modelpop te laten gebruiken wil ik niet. Waar ik heenga, weet „ik nog niet. De wereld is zoo groot, dat wij elkander niet licht weer zullen „ontmoeten.

ROSE MARIE

DOREMAEL VAN ASPEREN.”

De deur sloeg hard toe, en hoe druk Frank ook aan het schilderen was, toch gaf het hem een schok.

„Foei, wat trekken die slagers met de deur,” mompelde hij en werkte door.

XII.

In het Nieuws van den Dag en in een paar andere couranten stond bijna geregeld een paar maal in het jaar een advertentie, waarbij nu eens een keukenmeid, dan weer een tweede meid gevraagd werd Plantage Middellaan N°. zooveel en zooveel. Dit perceel werd bewoond door Mr. Zandberg, advocaat en procureur, die getrouwd was met Charlotte van Haeren, oudste zuster van Frank.

Mevrouw Zandberg had in de huishoudsters- en meidenwereld den naam van moeilijk boeien te kunnen houden; waaraan was dit toe te schrijven? Aan zeker gebrek van tact bij de jonge vrouw, aan het drietal bedienden dat zij noodig had voor haar ruim huis, misschien ook aan den kwaden naam, die haar dienst door deze gedurige verwisseling reeds gekregen had en waardoor het gehalte van haar meidenpersoneel steeds meer en meer daalde.

Haar moeder en schoonzusters lachten er dikwijls om of schudden bedenkelijk het hoofd; de oude mevrouw van Haeren had al sinds twintig jaren dezelfde meiden en ook de keukenmeid van haar schoondochter Louise had haar koperen feest reeds gevierd.

„Lotje maakt zich te familiair in het begin en als de meiden daar misbruik van maken, wordt zij ongenaakbaar,” meende Meta; haar moeder zuchtte en zeide dat zij de meiden verwende, terwijl Louise verzekerde dat Charlotte niet wist wat een fatsoenlijke meid toekwam, omdat zij allerlei tuig in huis haalde.

Hoe 't ook zij; Charlotte klaagde en jammerde steeds over de dienstboden-